

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. B.**, zastoupeného Mgr. Alenou Tichou, advokátkou se sídlem v Jablonci nad Nisou, ul. 28. října 14, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 46 Az 44/2004 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 27. 2. 2004, č. j. OAM-5065/VL-20-P14-2003, bylo dle ust. § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Popřel, že by se úmyslně vyhýbal pohovoru ve věci řízení o azylu, když učinil vše, co bylo v jeho silách, aby se ve stanovený termín k uvedenému pohovoru dostavil. Vzhledem k okolnosti, že se zdržoval mimo pobytové středisko B. p. B. – J., musel se k pohovorům dopravit autobusovou dopravou. V prvním

případě však přijel s mírným zpožděním, protože byl nucen se přizpůsobit jízdnímu řádu autobusu. Avšak v místě, kde se měl pohovor konat, již nikoho nezastihnul, proto se neměl možnost ani omluvit. Stejně se mu vedlo i ve druhém případě, kdy se bez svého zavinění dostavil opět opožděně. Pracovnice, které zastihl v kanceláři, mu však tvrdily, že již není zaveden v počítači. Stěžovatel je proto přesvědčen, že nebyly splněny podmínky ust. § 25 písm. d) zákona o azylu, protože neměl v úmyslu se pohovoru vyhýbat a pokud jej zmeškal, měl k tomu velmi vážný důvod. Zákon o azylu též přesně nevymezuje, co se rozumí pod pojmem „opakovaně“. Stěžovatel má za to, že teprve třetí nedostavení se k pohovoru, a to bez vážného důvodu, by zakládalo důvod pro zastavení řízení. Výklad, který byl použit správním orgánem, stěžovatel považuje za příliš restriktivní, proto správní orgán nepostupoval svědomitě, nevyužil všech možností ke zjištění skutečného stavu. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy, přičemž se vypořádal se všemi skutečnostmi stěžovatelem namítanými. Zdůraznil, že v době, kdy byl stěžovatel vyzván k oběma pohovorům, opakovaně svévolně opustil P. s. J., aniž by postupoval v souladu s ust. § 82 zákona o azylu. I když stěžovatel sám tvrdí, že o pohovorech věděl, porušil svou povinnost řádně se na výzvu k nim dostavit. Proto správní orgán navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 6. 10. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 7. 5. 2003 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočnicka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Součástí správního spisu je i předvolání k pohovoru ve věci azylu na 26. 1. 2004, v 8:00 hod, které bylo stěžovateli doručeno dle ust. § 24 odst. 3 zákona o azylu, a předvolání na 23. 2. 2004, v 8:00, které bylo stěžovateli doručeno stejným způsobem. Správní spis obsahuje i úřední záznamy ze dne 26. 1. 2004 a 23. 2. 2004, ze kterých vyplývá, že stěžovatel se k pohovorům bez sdělení důvodu nedostavil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ust. § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu se bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2) nebo neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvedl jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Ze správního spisu lze jednoznačně učinit závěr o tom, že stěžovatel se opakovaně a bezdůvodně nedostavil k pohovoru ve věci řízení o azylu, čímž nesplnil podmínku součinnosti se správním orgánem, kterou mu ukládá ust. § 23 odst. 2 zákona o azylu, a proto mohl správní orgán postupovat tak, že řízení o udělení azylu zastavil. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné v této souvislosti ocitovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2005, č. j. 4 Azs 187/2004 - 51, publikovaného na internetových stránkách soudu, dle kterého „nedostaví-li se žadatel o azyl bez omluvy a bez vážného důvodu opakovaně k pohovoru, k němuž byl řádně předvolán – byť se tak v prvním případě stalo v důsledku zákonem předvídané fikce doručení předvolání a ve druhém případě přímým předáním a převzetím předvolání oproti podpisu – jsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že pro to, aby byla splněna zákonem stanovená podmínka opakovaného nedostavení se, postačí, jestliže stěžovatel neuposlechně výzvy více než jednou, nikoliv, jak se stěžovatel mylně domnívá, třikrát. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že stěžovatel rovněž neprokázal, že by k nedostavení se měl nějaký závažný důvod. Tvzení obsažené v kasační stížnosti a v žalobě považuje Nejvyšší správní soud za pouhou ničím nepodloženou spekulaci, když je nutno zdůraznit, že toto působí velmi nevěrohodně. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel byl v obou případech předvolán na 8:00 hod. Proto je značně nepravděpodobné, že by za předpokladu, že by „dorazil s mírným zpožděním ... (několikaminutové)“, v pobytovém středisku v pracovní den nezastihl žádného pracovníka, kterému by se mohl omluvit. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jak správní orgán, tak i krajský soud, postupoval v předcházejícím řízení zcela v souladu se zákonem, když za takto zjištěného skutkového stavu zastavil řízení, resp. zamítl žalobu.

K dalšímu důvodu stěžovatele, o který tento opřel svoji kasační stížnost, a to k ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že tento stížní důvod na danou věc nedopadá, neboť v souzené věci byla žaloba stěžovatele zamítnuta, nedošlo tedy k odmítnutí návrhu či k zastavení řízení.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že azylové řízení není prostředkem k legalizaci pobytu stěžovatele na území České republiky, neboť pro takové případy má právní řád České republiky jiné právní prostředky.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v § 109 odstavci 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznnesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu